
LUMI
ผุพังและผลิใหม่
ในร้านหนังสือ
The Library
สถานที่ที่ดินดี
จะช่วยให้
ต้นกล้าแคระแกร็น
ผลิใบและเติบใหญ่
เป็นต้นไม้อันสมบูรณ์
เคซีย์ โลว์
เขียน
วิลาสินี ชวาลรติกุล
แปล

LUMI

Inspiring Souls

เติบโตกว่าบรรทัดที่ผ่านมา

ตุพังและผลิใหม่ในร้านหนังสือ The Library

Talk with LUMI

ยามเดินเล่นในร้านหนังสือ เรามักจะตื่นเต้นเพราะรู้ว่าเรื่องราวหลากหลายกำลังรอเราอยู่บนชั้นวาง ขณะเดียวกันก็รู้สึกสงบและสบายใจเพียงแค่ได้กลิ่นกระดาษ ราวกับว่าสถานที่แห่งนี้มีเวทมนตร์ซ่อนอยู่ทุกซอกมุม พร้อมบันดาลให้เราพบเจอเรื่องราวและการผจญภัยใหม่ๆ แม้ในความเป็นจริง เรื่องมหัศจรรย์เหล่านี้จะเกิดขึ้นแค่ในหนังสือก็ตาม

ว่ากันว่าทุกบรรทัดในหน้าหนังสือจะมีคำตอบรอเราอยู่เสมอ ขณะเดียวกันก็ยังพาเราไปสู่โลกที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน เช่นเดียวกับร้านหนังสือ The Library หรือที่ตัวเอกของเราเรียกอย่างเอาแต่ใจว่าริบ ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงพื้นที่ซื้อขายหนังสือ แต่ยังอัดแน่นด้วยเรื่องราวของผู้คนในร้าน ทั้งเด็กสาวผู้เจ็บปวด ผู้ใหญ่ใจดีที่เห็นคุณค่าของการให้โอกาส ไปจนถึงเหล่า "นิวบี" ผู้ผ่านเรื่องน่าเจ็บปวดใจ แต่ยังไม่ล้มเลิกตามหาความฝัน พร้อมด้วยความหวังและความเชื่อว่าพวกเขาจะเป็นคนดีขึ้นได้

สิ่งเหล่านี้เปลี่ยนพื้นที่ร้านหนังสือเล็กๆ ให้กลายเป็นอะไรที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่สร้างโอกาสและพื้นที่แห่งการเติบโต เป็นรังนกที่พร้อมโอบกอดและให้ที่พักพิงแก่ใครก็ตามที่เข้ามาขออาศัยโดยไม่สนว่าคนคนนั้นเคยผ่านเรื่องราวอะไรมา

สำนักพิมพ์ลูมิเชื่อว่าการที่หนังสือเล่มนี้มาอยู่ในมือของนักอ่านทุกท่านได้ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะร้านหนังสือช่วยหล่อหลอมนักอ่านทุกท่านให้มีใจรักทุกบรรทัดและตัวอักษร เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบ เราอาจมองเห็นคุณค่าของการให้โอกาสและการเริ่มต้นใหม่แบบที่ริบมีให้เหล่าตัวละคร

LUMI

สารบัญ

บทนำ 9
กรรมพันธุ์ 13
หนีออกจากบ้าน 38
คำโกหก 64
เคอะไลบรารี 72
เด็กคลอดก่อนกำหนด 93
ฮิคิ 110
ต้นรักจีน 128
ลงจอดอย่างนุ่มนวล 148
ส่งไม้ต่อ 174
ต้นพุทรา 198
ลูกค้าต้องสงสัย 212
การให้อภัยเปรียบดั่งผ้าห่ม 233
แผนการอันแยบยล 252
ช่วยด้วย 280
เจอกันที่สตาร์บัคส์นะคะ 327
ทางแก้ 358
กลุ่มคนที่มีเพียงหนึ่งเดียว 393
กาแฟของวันนี้ 413
บันทึกที่ขโมยมา 420
บทส่งท้าย 451
จากนักเขียน 461

บทนำ

ฉันมาถึงจุดที่ปักหมุดไว้ในระบบนำทางของรถพ่อ ทั้งที่เดินเข้ามาแค่หนึ่งบล็อกจากถนนใหญ่เป็นเส้นเลือดแดงของเมือง แต่กระทั่งป้ายที่ใหญ่โตสุดกลับเล็กจิ๋ว ถนนสองเลนสวนมีทางเท้ากว้าง ป้าย "เดอะไลบรารี" บนตึกตรงหัวมุมถนนที่เริ่มลาดเอียงเป็นทางลาดต่ำๆ นั้นดึงดูดสายตาไม่น้อย เวลานี้ร้านสตาร์บัคส์รีเซิร์ฟขนาดเท่าห้องสมุดซึ่งอยู่บนพื้นราบและร้านแฟรนไชส์แมคโดนัลด์ตรงทางลาดกำลังขายดิบขายดี

ฉันด้อมๆ มองๆ ด้วยความกังวลใจว่าตัวเองจะเข้าไปข้างในได้หรือไม่ในเมื่อไม่มีบัตรห้องสมุด แต่แล้วพนักงานก็

เปิดประตูออกกว้าง ก่อนจะถอยหลังหนึ่งก้าวเพื่อเปิดทางให้ฉันเข้าไป พอฉันหมุนตัวดูรอบ ๆ จึงเห็นว่าที่นี่คือร้านหนังสือส่วน "เดอะไลบรารี" เป็นเพียงแค่ชื่อร้านเท่านั้น ฉันกวาดตามองรอบข้างช้า ๆ พร้อมอคติเต็มหัวว่า*ขายหนังสือในทำเลทองแบบนี้เนี่ยนะ ไม่มีเซนส์เรื่องการค้าขายเอาซะเลย...* แล้วจู่ ๆ ฉากหนึ่งในหนังสือที่เพิ่งอ่านไปไม่นานนี้ก็ผุดขึ้นมาในหัวฉัน นั่นคือ ณ ริมบึงน้ำวอลเดนที่เฮนรี เดวิด ทอโร[1] เคยสร้างกระท่อมเพื่ออยู่อาศัย ฉันรู้สึกว่า "เดอะไลบรารี" เหมือนความโรแมนติกที่หลั่งไหลท่ามกลางสวนป่าแห่งตึกสูงตระหง่าน แสงแดดอบอุ่นสาดส่องเข้ามาทางกระจกบานใหญ่สูงจดเพดาน นี่คือโลกใบใหม่โดยสิ้นเชิง ฉันเกิดความคิดขึ้นมาว่าหากเป็นที่นี่แล้ว ฉันอาจซ่อนตัวทั้งวันเพื่อเฝ้ารอแม่ได้

ถ้าลักษณะของตึกเปรียบเหมือนคน ที่นี่ก็คงคล้ายกับสุภาพบุรุษสูงวัยตัวสูงใหญ่ รูปโฉมโก้หร่านท่าทางดูชวนคุยได้ยาก สวมชุดสำหรับออกนอกบ้านซึ่งหยิบมาใส่เฉพาะวันพิเศษ รวมถึงหมวกด้วย หน้าตาของตึกที่มีกระทั่งไม้แคระหน้าร้านกับลานน้ำพุหินเล็ก ๆ ดูราวกับเป็นมรดกของเมือง เหล่านกน้อยที่เคยลงหลักปักฐานมาก่อนใช้ต้นไม้ริมทางเป็นรัง และบินกลับไป

[1] Henry David Thoreau นักเขียนและกวีชาวอเมริกัน

กลับมายังตึกแห่งนี้ ส่วนฉันก็ยังคงจ้องจับผิดและตามหาจุดแปลกๆ ซึ่งอาจจะมีต่อไปไม่เลิกรา

หากเดินข้ามทางม้าลายตรงหน้าทางเข้าร้านหนังสือจะเจอประตูหลังของโรงภาพยนตร์ ตรงข้ามร้านแฟรนไชส์แมคโดนัลด์มีร้านขนมปังขายดีเป็นเทน้ำเทท่า ร้านคาเฟราคาถูกที่พลอยขายได้ไปด้วย ร้านขายยา และร้านแบรนด์เสื้อผ้าเด็กอ่อนตั้งเรียงรายเป็นแถว สถานีรถไฟใต้ดินที่เดินห่างออกไปสิบนาทีคอยขนส่งผู้คนไปยังสถานที่ที่มีรถไฟผ่านสามสายตลอดทั้งวัน หากเดินเข้าไปในตัวเมืองอีกก็จะแออัดไปด้วยเหล่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยซึ่งมีชื่อเสียงด้านคณะวิศวกรรมศาสตร์ และแรงงานก่อสร้างที่ยุ่งอยู่กับการพัฒนาย่านใจกลางเมือง สมาชิกในเมืองที่ผสมผสานผู้คนหลากหลายวัยได้อย่างลงตัวทำให้รู้สึกถึงความมีชีวิตชีวาของที่นี่

ไม่ว่าจะดูยังไงเมืองนี้ก็ไม่เหมาะกับพ่อเลย ฉันออกมาด้านนอกแล้วมองดูคนรอบตัวว่ามีกลิ่นอายมืดมัวตลบอบอวลหรือไม่ แต่ก็ไม่พบใบหน้าแบบเดียวกับพ่อของฉัน ใบหน้าซึ่งเก็บซ่อนรอยยิ้มไม่ให้เล็ดลอดออกมาเอาไว้จนดูประหลาดเวลาหน้าแดงเพราะได้ลาภลอย หรือเวลามีไพ่ดีๆ อยู่ในมือ ฉันตั้งใจมองหาว่ามีใบหน้าเปี่ยมความหวังว่าจะชนะพนันหรือไม่ แต่

กลับไม่เห็นร่องรอยของพวกผีพนันเลย

ความรู้สึกและสถานการณ์ทุกอย่างกำลังบอกฉันว่าพ่อต้องเคยเจอกับแม่ที่นี่แน่ แม่ของฉันผู้หายตัวไป *แม่หายไปไหนกันแน่นะ* แม่กับฉันอายุห่างกันไม่ถึงยี่สิบปีด้วยซ้ำ ฉันคอยสังเกตพวกผู้หญิงในช่วงอายุไม่ถึงสี่สิบ แต่ไม่มีแม่อยู่ในนั้นเลย แม่ออกไปตามหาความฝันงั้นเหรอ หรือหนีไปให้หลุดพ้นจากความเป็นจริงอันแสนโหดร้ายกันแน่ แล้วถ้าแม่มีความฝันให้ออกไปตามหาจริง แม่จะทำมันสำเร็จหรือเปล่า คงไม่ได้แตกสลายไปในพริบตาเหมือนฟองสบู่หรอกใช่ไหม แม่ของฉันหายตัวไปเป็นสิบปีแล้ว และฉันก็ค่อยๆ อ่อนล้ากับคำถามที่หาคำตอบไม่ได้เสียที

กรรมพันธุ์

"แกคือความผิดพลาดของฉัน เป็นกระดุมที่ติดผิดตั้งแต่เม็ดแรก"

ฉันสั่นกลัวขึ้นมาทันทีเพราะสีหน้าโมโหของพ่อที่จ้องเขม็งกลิ่นแอลกอฮอล์คละคลุ้งปนอยู่ในลมหายใจที่ถอนออกมาเฮือกใหญ่

"ปกติพวกผู้หญิงจนๆ จะยึดติดกับลูกกันทั้งนั้น...เพราะพวกหล่อนมีแค่ลูกไงล่ะ"

แม้พ่อจะเมามายแต่ก็ยังไม่วายควบคุมลมหายใจแล้วพูดแทงใจดำฉัน

"แต่แม่แกกลับไม่มีความรักแบบคนเป็นแม่เลย แกอย่า

ทำหน้าทำตาแบบนั้นนะ ไม่มีผู้หญิงคนไหนจะน่าเกลียดน่ากลัวไปกว่าผู้หญิงที่ไม่ยิ้มแล้ว เหมือนแม่แกไง"

ยามเมาเหล้าพ่อมักด่ากราดเสมอ คำพูดไร้การกลั่นกรองที่มีต่อแม่กับฉันไม่มีวันจบสิ้น แม้แต่ตอนไม่เมาก็เหมือนกัน ช่วงที่เพิ่งเข้าเรียนชั้นประถม พ่อยกข้อความ "หนออนน่ารัก" ในสมุดบันทึกประจำวันของฉันขึ้นมาหาเรื่องจับผิด พ่อทำเครื่องหมายกากบาทด้วยปากกาสีแดง และเขียนแก้เป็นคำว่า "หนอน" ก่อนจะตามมาด้วยถ้อยคำสั่งสอนรุนแรงว่าอย่าโง่เหมือนแม่

เรื่องเล่าเกี่ยวกับความสำเร็จส่วนหนึ่งซึ่งเห็นต่างกับคำโบราณที่ว่า "คนเราฝืนโชคชะตาไม่ได้ ชีวิตของลูกสาวคล้ายกับชีวิตของแม่ และชีวิตของลูกชายก็คล้ายกับชีวิตของพ่อไม่มีผิด" กลายเป็นเพียงแค่เรื่องเล่าสมดังชื่อ ไม่นานฉันก็ยอมรับความจริงอันน่ากลัวว่าชีวิตของแม่ก็คือชีวิตในอนาคตของฉันไหน ๆ ก็เป็นกระดุมที่ติดพลาดไปแล้ว ใช้ชีวิตตามใจตัวเองคงจะดีกว่า แต่ไอ้กระดุมนั่นน่ะ ใช่ว่าฉันเป็นคนติดเองซะเมื่อไหร่ ยิ่งคิดฉันก็ยิ่งสะอิดสะเอียน

ฉันเหม่อมองกระจกเกือบสามสิบนาที แม้จะลองฝืนยิ้มออกมา แต่ไม่นานมุมปากก็ตกลง หน้าตาหม่นหมองแบบนี้นี่ฉันได้มาจากไหนกันนะ ก็คงได้มาเท่า ๆ กันนั่นแหละ แต่พ่อ

บอกว่าฉันเหมือนแม่นี่ แถมยังเอาแต่ใจและดื้อรั้นเหมือนแม่ด้วย แค่นี้ฉันก็โล่งใจแล้ว

เพียงแต่ถ้ายังไม่ได้พิสูจน์ด้วยตัวเอง ฉันก็คงไม่มีทางรู้หรอก

⊂

"ดูยังไงแกก็เหมือนแม่แกไม่มีผิด แกจะต้องดวงซวยเหมือนแม่แกแน่ แล้วเดี๋ยวแกคงจะเที่ยวไปก่อเรื่องแหงๆ คอยดูสิ"

ไม่รู้ว่ามันคือคำสาปแช่งหรือพ่อมองเห็นอนาคตจริงๆ กันแน่ แต่ถึงยังไงฉันก็คิดว่าโชคดีแล้วละที่ตัวเองไม่เหมือนพ่อ ฉันไม่อยากเป็นเบี้ยล่างที่ได้แต่ยอมศิโรราบต่อโชคชะตา ตามหาความสุขกายสบายใจโดยมีโซ่ตรวนซึ่งเรียกว่าโชคชะตาตรึงรั้งไว้ ฉันต้องหลุดพ้นจากคนที่ใช้คำว่าพ่อมาทำตัวเป็นเจ้าชีวิต การใช้ชีวิตอยู่ข้างๆ พ่อแล้วตายไปไม่ต่างจากการเป็นสัตว์โดนเชือด ถ้าอย่างนั้นฉันขอตายในสนามรบเสียยังดีกว่า แต่แล้วชีวิตดันเล่นตลกกับฉันขึ้นมา เมื่อจู่ๆ พ่อมาตายจากไป แต่ก็ดีเพราะฉันต้องไปแล้ว ขืนช้ากว่านี้คงได้ติดแหง็กอยู่ที่นี่แน่ ฉันเตรียมตัวเตรียมใจสำหรับอนาคตที่จะเกิดขึ้นกับเด็กที่เรียนไม่ทันจบมัธยมต้นไว้แล้ว ยังไงซะสิ่งสำคัญกว่าการเรียนหนังสือ

คือการหลบหนี และมันคือหมากตัวสำคัญที่ฉันเลือกเดินเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะในชีวิต

ฉันออกเดินทางไปยังเมืองใหญ่ใกล้ๆ ราวกับกำลังหลบหนีสหกรณ์การเกษตรและดวงดาวที่เคยเห็นประจำหายไปจนหมดสิ้น สถานที่ที่ดึงดูดให้ฉันเข้าไปราวกับแม่เหล็กคือห้องเช่ารายเดือนสำหรับสตรีซึ่งรีโนเวตจากโมเต็ล ฉันคิดว่าที่นี่แย่ยิ่งกว่าที่พักชั่วคราวของผู้ประสบภัยพิบัติเสียอีก แต่ไม่นานก็ยอมรับได้ว่าตอนนี้ตัวเองกำลังตกที่นั่งลำบาก "ก็นะ คงอยู่แค่แป๊บเดียวแหละ" ฉันสงบจิตสงบใจที่กำลังอ่อนไหว ก่อนจะเดินตามผู้ดูแลไปไฟที่ใช้ระบบเซนเซอร์พัง บันไดจึงมืดสนิทแม้เป็นตอนกลางวัน ที่นี่คือรังโจรขนาดสี่ชั้นซึ่งไม่มีลิฟต์ แต่ละชั้นมีทั้งสิ้นยี่สิบสี่ห้อง ฉันดันได้ห้องเบอร์ 321 รู้สึกไม่ถูกใจเลยสักนิด เพราะเลขไม่ได้เพิ่มขึ้นเหมือนอย่างห้องเบอร์ 123 แต่กลับลดต่ำลง แม้เหมือนจะผิดหลักตามประมวลกฎหมายควบคุมอาคาร แต่อย่างน้อยมันก็ต้องมีสถานที่แบบนี้ให้คนอย่างฉันมีที่ให้หลบฝน และทางการก็ดูเหมือนจะแอบหลับหูหลับตาให้ด้วย ในค่ำคืนแรก ฉันรู้สึกไม่ปลอดภัยกับพื้นที่และกลิ่นอันไม่คุ้นเคยเป็นอย่างมาก

เสียงดังเล็ดลอดออกมาจากห้องใดห้องหนึ่งบนชั้นสาม ทำเอาฉันขนลุกซู่ไม่ต่างจากเสียงเล็บขูดกระดานดำ ฉันเพิ่งมารู้

เอาทีหลังว่าผู้พักอาศัยส่วนใหญ่คือพวกผู้หญิงที่ถูกเขี่ยทิ้งจากแวดวงสาวขายบริการ กับพวกผู้หญิงไร้ที่ไปเนื่องจากอัตคัดขัดสนทางการเงิน ช่างเป็นสถานที่ที่ไม่อนุญาตให้คนคิดบวกเลยแม้แต่น้อย ฉันมีความเชื่อว่าผืนดินมีผลต่อพลังของคน ผืนดินเสื่อมทรามจะยิ่งฉุดกระชากผู้สูญเสียความแข็งแกร่งและกำลังกระเสือกกระสน หากได้ลองก้าวเท้าเข้าไปสักครั้งแล้วละก็ ยากจะหลุดพ้นออกมาได้ง่ายๆ

ทำไมถึงมีแค่ฉันที่ลำบากขนาดนี้กันนะ หากชีวิตคือทางเดิน ทางเดินของฉันคงคล้ายกับถนนลาดเอียง ไม่ว่าจะปกปิดเอาไว้อย่างไร ความสิ้นหวังมักจะส่งกลิ่นโชยออกมาเสมอ ชีวิตคนเราต้องการท่ออยู่สามท่อ ท่อแรกคือท่อหายใจ คนเราต้องมีสักสิ่งหนึ่งที่ทำให้รู้สึกเพลิดเพลินและไม่อึดอัดใจ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม ท่อที่สองคือท่อที่ให้เราหลบซ่อนตัวเวลารู้สึกอับอาย และท่อสุดท้ายคือท่อที่เงินไหลเข้ามา เพราะรายรับที่แน่นอนคือสิ่งจำเป็น หากเป็นอารยชน ค่าไฟ ค่าแก๊สและค่าโทรศัพท์เปรียบดั่งค่าปรับที่เราจ่ายเป็นค่าหายใจใช้ชีวิต หากจ่ายไม่ตรงตามเวลาก็จะเกิดเหตุการณ์คลับคล้ายคลับคลาโศกนาฏกรรมขึ้นมาได้

ต้องหางานทำก่อนแล้วละ ฉันอ่านหนังสือข่าวสาร

โฆษณารับสมัครงานที่ประกาศว่าไม่จำกัดวุฒิการศึกษาดึงดูดสายตาฉันได้อยู่หมัด งานพาร์ตไทม์ร้านสะดวกซื้อเป็นงานที่หาทำได้ง่ายๆ แม้จะไม่มีประสบการณ์มากมายนัก แต่ถ้าทำงานกะดึกได้ก็จะได้รับการต้อนรับทันที ในบรรดางานพวกนั้น ฉันสมัครไปยังข้อความประกาศหาคนทำงานตั้งแต่สี่ทุ่มถึงหกโมงเช้า เจ้าของร้านคงหาพนักงานมาทำพาร์ตไทม์กะดึกไม่ได้ จึงบอกฉันว่าเริ่มทำงานตั้งแต่วันนี้ได้เลย ฉันตกหลุมพรางคำพูดหอมหวานที่บอกว่าต่อให้ทำงานแค่วันเดียวแล้วลาออกก็จะจ่ายเงินรายวันให้ เลยตัดสินใจไปทำงานโดยไม่ลังเล

ประมาณสามทุ่มครึ่ง ฉันมาถึงก่อนเวลาและได้เจอเจ้าของร้าน ต้องมาฟังเขาอวดก่อนว่าตัวเองบริหารร้านสะดวกซื้ออยู่สามที่ พร้อมกับบอกว่าเขาจ่ายเงินรายชั่วโมงให้งานกะดึกมากกว่า และยังพูดหยอกอีกว่าที่ร้านมีพนักงานพาร์ตไทม์ผู้ชายถ้ามีงานหนักๆ ก็ให้ใช้เจ้านั่นเอา เจ้าของร้านชี้นิ้วไปยังลานจอดรถแล้วพูดต่อ

"มาแล้วนั่นไง"

พนักงานพาร์ตไทม์ผู้ชายอายุประมาณยี่สิบปีเห็นจะได้ เดินลงมาจากรถวอลโว เขาชูมือขึ้นแล้วเดินเท้าแบะมายังร้าน ฉันมองสำรวจหมอนั่นอยู่ราวสามวินาที และมั่นใจในลางสังหรณ์

ของตัวเอง ขี้เหร่ ตัวใหญ่อย่างเดียว สูงประมาณร้อยเก้าสิบไหมนะ ผิวเป็นรอยขีดข่วนด่าง ๆ เหมือนก้นกระทะที่ใช้มานานกับผมยาวเลยไหล่ พอดูดี ๆ แล้วขาของเขากะโผลกกะเผลก หูก็ดูแปลก ๆ เหมือนเขาจะเคยชินกับการปกปิดความผิดปกติที่รักษาไม่หายด้วยการเดินเก๊ก

"ที่บอกว่ามาใหม่วันนี้เหรอ"

หมอนั่นพูดขึ้นมาลอย ๆ จากนั้นมองที่เจ้าของร้านก่อนฉันจะทันได้ตอบอะไรกลับไปด้วยซ้ำ เขาให้ฉันยืนเหม่ออยู่ตรงหน้าแล้วเริ่มพูดพร่ำเรื่องการผจญภัยไร้สาระไม่หยุด ฉันฟังผ่าน ๆ ไป เพราะไม่ได้อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาบ้างในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ หลังจากพูดคุยเรื่องไร้สาระกันไปไม่กี่คำ เจ้าของร้านก็ทิ้งท้ายว่าให้หมอนั่นสอนงานฉันให้ดี ก่อนจะเดินจากไป ฉันสังหรณ์ใจว่าเรื่องแบบนี้คงไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้นครั้งแรก

"ทำงานครั้งแรกปะ"

ฉันตัดสินใจว่าจะตอบกลับคำพูดของเขาด้วยการเป็นกระจกสะท้อนไปแบบเดียวกัน

"ครั้งแรก"

ฉันสนุกกับการได้เห็นสีหน้าสุดตะลึงงันของอีกฝ่าย

"เพิ่งเคยทำงานที่ร้านสะดวกซื้อครั้งแรกเหรอครับ"

"ค่ะ ครั้งแรกค่ะ"

เขาเลิกยืนวางท่า ทิ้งน้ำหนักที่ขาข้างเดียว *หูเขาคงไม่ค่อยได้ยิน* ฉันคิดแบบนั้น

"ผมจะค่อย ๆ สอนไปทีละอย่าง คอยทำตามนะครับ ถ้ามีเรื่องไม่รู้ก็ถามได้ตลอด"

เขาชี้นิ้วและเดินนำหน้าไป ส่วนฉันเดินตามไปเงียบ ๆ เปิดประตูที่เขียนว่า "คนนอกห้ามเข้า" แล้วเดินเข้าไปหยิบเสื้อกั๊กซึ่งมีคราบติดอยู่มา ฉันถือยูนิฟอร์มพนักงานเอาไว้ด้วยปลายนิ้วและทำหน้าเหยเก พอหมอนั่นเห็นฉันทำท่าทำทางแบบนี้ก็พูดเนือย ๆ ว่า "วันนี้ยังไม่ต้องใส่ก็ได้ครับ" ประหนึ่งว่าเจอเรื่องแบบนี้มาหลายครั้งแล้ว

"พนักงานไม่มี มีแต่เด็กพาร์ตไทม์แฮะ..."

ฉันอดหัวเราะกับสิ่งที่ลูกค้าพูดกับตัวเองไม่ได้ และลูกค้าคนแรกก็ได้กำหนดตัวตนของฉันเรียบร้อยแล้ว ฉันเรียนรู้วิธีทำความสะอาดพื้นเป็นอย่างแรก ส่วนในเวลาว่างก็เรียนวิธีใช้เครื่องชำระเงิน หากได้ยินเสียงกริ่งหน้าประตูขณะจัดสต๊อกสินค้าให้เข้าที่ หมอนั่นก็จะรีบไปต้อนรับลูกค้า

"วันนี้มาดึกนะครับ"

เขาส่งคำทักทายไป

"ฉันว่าจะไปฆ่าสามีสักหน่อย แต่ดันใส่เสื้อสีขาวกับรองเท้ามีส้นซะได้"

คุณป้าที่เข้ามาเป็นลูกค้า เธอวางแซนด์วิชลงบนแท่นชำระเงินแล้วหัวเราะ**คิกคัก**

"ให้ยืมกางเกงเอี๊ยมเอาไหมครับ"

หมอนั่นตอบกลับจริงจัง ฉันหลุดหัวเราะออกมาโดยไม่ตั้งใจ

"อย่าเอาแต่หัวเราะสิครับ คุณเอาด้วยไหมล่ะ เงินประกันหารสาม"

แถมยังตัดจบได้สมบูรณ์แบบหลังจากคิดเงินเสร็จ

"น่าเสียดายจัง คงต้องนัดกันใหม่เป็นวันที่ฝนตกแล้วละ"

"ค่ะ ชุดวันนี้มันออกจะ..."

คำพูดหยอกล้อนั้นทำให้ฉันรู้สึกว่าตัวเองถูกดูดเข้าไปอยู่ในโลกของพวกเขาด้วย หมอนั่นพูดคุยกับลูกค้าแบบทีเล่นทีจริง เขาอายุมากกว่าฉันสี่ปี มีโหงวเฮ้งที่ถ้าไปเจอหน้ากันที่อื่นก็คงไม่แม้แต่สบตาด้วย แต่เพราะหน้าตาตอนยิ้มเหมือนพวกสมองทึบในบางครั้ง ฉันถึงรู้สึกวางใจไปโดยไม่รู้ตัว เขาพยายามเปลี่ยนภาษาที่ฉันใช้พูดอยู่หลายครั้ง และเอาใจใส่เพื่อให้ฉันพูดคุยได้สบายๆ แถมยังบอกอีกว่าให้ฉันมองเขาเป็นคนง่ายๆ

ไม่จำเป็นต้องเกรงใจอะไร

"คิดซะว่าฉันเป็นเพื่อนแล้วก็พูดแบบเป็นกันเองเถอะ"

ความละเอียดอ่อนที่ไม่เข้ากันกับขนาดตัวสูงใหญ่และฝีปากอันคล่องแคล่วที่หลุดคำสุดหยาบคายออกมาบางครั้งนั้น ในฐานะเพื่อนร่วมงานพาร์ตไทม์กะดึกแล้ว ฉันให้สิบคะแนนเต็ม ตัวเขามีกลิ่นสบู่แตงกวาแทนกลิ่นบุหรี่ ฟันขาวซี่ใหญ่เรียงเป็นแถวช่างติดตรึงใจ โดยเฉพาะเหงือกสีชมพูเป็นเงาประกายเวลายิ้ม อย่างกับเขาเป็นมนุษย์ยุคแรก หากมนุษย์เมื่อสามหมื่นปีก่อนถือขวานหินวิ่งออกมาก็คงจะเหมือนกับหมอนี่เนี่ยแหละ

แสงยามเช้ามืดเริ่มส่องสลัว

"เห ไม่ได้สั่งสักหน่อย... มาอีกแล้วเหรอ"

พอฉันจ้องหน้าเหมือนจะถามว่า "หมายความว่าไง" หมอนั่นก็พูดเสริมขึ้นมาว่า "อาทิตย์ดวงใหม่ขึ้นแล้วไง" ซึ่งก่อให้เกิดเป็นภาพอันงดงามประหนึ่งแม่น้ำมีหมอกจางล่องลอยช้าๆ ฉันเหม่อมองภาพนั้นและตัดสินใจว่าจะทำงานพาร์ตไทม์ที่ร้านสะดวกซื้อ ถึงแม้จะดูเหมือนว่าฉันถูกผลักให้อยู่ในสถานการณ์ที่ต้องทำงานอะไรสักอย่างมากกว่าเป็นฝ่ายเลือกทำงานเอง แต่ฉันก็ยังอยากตามหาเหตุผลชวนฝันบางอย่างอยู่ดี

ฉันใช้ชีวิตวันแล้ววันเล่าในสถานที่ซึ่งงานสุดเท่จะสลาย

หายไปราวกับโกหก ม่านทึบแสงคอยบดบังกระทั่งช่องที่แสงจะเล็ดลอดเข้ามาไว้จนหมดสิ้น ไม่นานสิ่งที่เรียกว่า "ตัวฉัน" ก็จางหายไปจากย่านนี้ราวกับปิดฝาดับไฟบนเทียนหอมซึ่งจุดอยู่ย่านซึ่งตอนกลางวันมืดมิดและกลางคืนวุ่นวาย ในยามดึกฝูงไก่ที่ยังตื่นอยู่ต่างพากันขันทั้งคืน ทำเอาสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว พวกหมาเห่าทะลุความมืดมน ได้ยินทั้งเสียงหัวเราะที่พานไม่สบอารมณ์ เสียงต่ำๆ ของพวกโง่เง่า และเสียงด่าเอะอะ สิ่งที่เป็นภัยมีมากมายรอบด้าน การเลิกงานตอนรุ่งสางแล้วค่อยเข้านอนคงจะเป็นวิธีการใช้ชีวิตในย่านนี้เสียมากกว่า

อย่างน้อยๆ ฉันก็ยังมีหนึ่งเหตุผลที่ถูกใจบ้านหลังนี้ ไม่สิห้องนี้ นั่นคือไม้แคระที่วางอยู่ในห้อง กระถางดอกไม้นั่นก็แค่ชื่อเรียก จริงๆ แล้วมันคือดอกไม้ป่าที่ปักอยู่ในขวดน้ำพลาสติกขนาดใหญ่ แก้วพลาสติก และขวดแก้ว แม้จะมีคนโยนมันทิ้งพร้อมกับร้องถามว่ากำลังเย้ยหยันคนสิ้นเนื้อประดาตัวอยู่งั้นเหรอ แต่ส่วนมากก็เอาเข้ามาในห้อง คนจากเก้าในสิบของที่นี่มีเงาสะท้อนของกระถางดอกไม้ปรากฏลงบนหน้าต่าง ความน่าสมเพชนั้นเกิดขึ้นได้ เพราะพวกเขาคือพืชลอยน้ำที่ต้องใช้ชีวิตเหนี่ยวรั้งความหวังเล็กๆ เอาไว้ ทีแรกฉันคิดว่ามันคือของ–ขวัญเล็กๆ น้อยๆ จากเจ้าของบ้าน แต่เพิ่งมารู้เมื่อไม่กี่วันก่อน

ว่าหนึ่งในลูกบ้านเป็นคนตระเตรียมไว้ เพราะฉันเห็นเธอตอนที่เลิกงานกลับมา เธอเป็นคุณป้าตัวเล็กที่ไม่หลับไม่นอนในช่วงรุ่งสาง ถือกระถางดอกไม้และหายไปทางบันได ไฟจับการเคลื่อนไหวตรงบันไดยังพังอยู่เหมือนเดิม บันไดจึงมืดสนิท

"เอ่อ ถ้าไม่ว่าอะไร ให้ฉันช่วยได้ไหมคะ"

คุณป้าคงตกใจกับฝีเท้าว่องไวในความมืดและเสียงที่โพล่งขึ้นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ฉันได้ยินเสียงวางกระถางดอกไม้ลงดัง **ตึก** พร้อมกับเสียงลมหายใจตกใจสะดุ้งโหยงของเธอ

"ไม่เป็นไรจ้ะ แค่นี้เอง"

จากนั้นก็ได้ยินเสียงพยายามหัวเราะกลบเกลื่อนความตระหนกตกใจ ดูเหมือนว่าแม้แต่ในทะเลทรายก็ยังมีดอกไม้ผลิบานสินะ พอคิดว่า *ถ้าฉันย้ายออกไปแล้วมีผู้เช่าคนใหม่เข้ามาแกก็คงเอากระถางดอกไม้มาตั้งอีกใช่ไหม* อากาศหนาวเย็นยามรุ่งสางแปรเปลี่ยนเป็นไออุ่นพวยพุ่งออกจากปาก

ฉันลำบากกับการใช้เครื่องชำระเงินให้ชิน แต่ผ่านไปราวหนึ่งสัปดาห์ก็คุ้นมือ ในวันหยุด ฉันจะอ่านหนังสือและนอนทั้งวัน กระทั่งฝูงไก่แถวนี้เริ่มก่นด่าและส่งเสียงร้อง ฉันคิดว่าตัวเองไม่น่าจะหลับอีกจึงเปิดไฟ นอนคว่ำหน้าบนเตียง ตอนกางหนังสือออก หนอนสีเขียวตัวหนึ่งโผล่ออกมา ฉันมอง

มันอยู่พักใหญ่ แม้จะเป็นหนอน แต่ถ้าเป็นหนอนหนังสือก็คงไม่แย่นัก เพราะหากไปเกาะอยู่ที่อื่น มันคงแบนแต็ดแต๋ไปแล้ว ไม่ปลอดภัยเหมือนในหนังสือหรอก ใช่แล้วละ หนังสือน่ะปลอดภัย

⊂

ขณะกำลังไปทำงาน เด็กพาร์ตไทม์ตัวใหญ่กำลังร้องโอดโอยอยู่ใต้ท้องรถโดยมีแค่ขาโผล่ออกมา ฝากระโปรงหน้ารถเปิดอยู่ ฟังจากเสียงขันนอตบิดเครื่องมือช่างแล้ว เขาน่าจะกำลังทรมานรถคันนี้อยู่ หมอนั่นห้อยเครื่องมือช่างเต็มรอบเอวและดันตัวออกมาจากใต้ท้องรถเมื่อได้ยินเสียงฉันกระแอมไอ เขาหันบิดตัวลุกขึ้นอย่างทุลักทุเลแล้วพูดขึ้นมาราวกับอ่านสีหน้าของฉันออก

"ถ้าลูกผู้ชายซ่อมรถสักคันไม่เป็น สร้างของใช้ง่ายๆ ไม่ได้ ก็ขายขี้หน้าแย่สิ"

คางใหญ่ๆ เคลื่อนไหวอย่างองอาจ

"ตอนที่เพื่อนๆ เขาจับจอยเกมกันน่ะ ฉันเริ่มจับกล่องเครื่องมือช่างแล้ว จะให้ใช้เลื่อยไฟฟ้า สว่าน ขวาน ค้อนไม่เป็นเลยงั้นเหรอ แบบนั้นก็ไม่ใช่ลูกผู้ชายน่ะสิ"

"ใช้ทำอะไรน่ะ"

"ก็พวกชาม...อะไรทำนองนั้นแหละ"

พอคิดภาพเขาใช้มือใหญ่ๆ ผลิตชามใบเล็กแล้ว ฉันก็หลุดขำออกมาจนได้

"เดี๋ยวนี้นะ การทำงานที่ตัวเองถนัดถือว่าเป็นพื้นฐานของความเป็นลูกผู้ชาย ถ้าเกิดโลกกำลังจะฉิบหายขึ้นมา ถึงตอนนั้นฉันจะสร้างบ้านด้วยไม้ แล้วก็ต้องรู้จักเอาตัวรอด การทำงานที่ถนัดคือการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดนะ"

ที่เขาพูดไม่ผิดเลย ฉันพยักหน้าเห็นด้วย

"ช่างไม้จะกลายเป็นอาชีพที่อยู่รอดจนถึงวันสุดท้ายเลยละ แล้วการสร้างในสิ่งที่ตัวเองต้องการก็เท่ดีด้วย จริงไหม"

เขาเหมือนเล็บนิ้วโป้งเท้าจริงๆ ทั้งหนาและแหลมคมจนจิกเนื้อได้ แม้สิ่งที่พูดจะเหมือนมะนาวไม่มีน้ำ แต่เขาพูดถูก ฉันไม่ได้เกลียดภาพลักษณ์กระโดกกระเดกของเขา แถมยังสบายใจเสียอีกที่หมอนี่ไม่ใช่สเป็กที่ฉันชอบ เพราะมันจะไม่มีทางเกิดความรู้สึกวุ่นวายใจแบบที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงเลยนั่นเอง

⊂

แม้ฤดูกาลจะเปลี่ยนผันไปหลายครั้ง แต่ฉันกลับไม่รับรู้ถึงมันเลย การมีชีวิตอยู่ช่างน่าเบื่อหน่ายเหมือนการเล่นม้าหมุน ฉันยังคงเหมือนเดิม ตัดขาดตัวเองจากความวุ่นวายภายนอก ฉันเอาแต่เข้าใจผิดไปเองว่ากำลังเคลื่อนไหวและคิดถึงสิ่งที่เฝ้าฝันอยู่แค่ในใจ แต่ยังไม่ได้เดินออกไปเลยแม้แต่ก้าวเดียว รู้สึกเหมือนปล่อยเวลาให้เสียเปล่าไปเท่านั้น

ร้านสะดวกซื้อในยามดึกจะมีลูกค้าเจ้าปัญหาเข้ามาวันละสองครั้ง หรืออย่างมากหน่อยก็เกินเจ็ดครั้ง ทำไมถึงมีคนทำมารยาทหล่นหายเยอะขนาดนี้นะ ฉันว่าเป็นความผิดของโรงเรียนที่ไม่ยอมสอนวิธีขอร้องคนอื่น วิธีปฏิเสธอย่างมีมารยาท ท่าทียอมรับคำปฏิเสธอย่างมีวุฒิภาวะ และอิทธิพลของคำพูดไม่รื่นหูที่ส่งผลต่อคู่สนทนา ดีแล้วละที่ฉันเลิกเรียน ฉันเห็นพวกไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างดีข้างนอกโรงเรียนแล้วหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง ลูกค้าเจ้าปัญหาในร้านสะดวกซื้อที่ได้ประสบพบเจอในช่วงนี้มีหลายแบบ อย่างเช่นลูกค้าที่ดูสติไม่ค่อยดีคนนี้ผู้กำลังร้องขอเรื่องเกินกำลังด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

"เวลามาซื้อกรีกโยเกิร์ตทีไรไม่มีทุกทีเลย มันเป็นไปได้ไงคะเนี่ย"

"ถ้าตรงนั้นไม่มีก็แปลว่าหมดค่ะ"

"ลองหาในสต๊อกหรือยังคะ"

"ถ้าตรงนั้นไม่มีก็คือไม่มีค่ะ ไว้มาดูใหม่พรุ่งนี้นะคะ"

"ถ้าของเข้าแล้ว ช่วยเก็บไว้ให้ฉันได้ไหมคะ แบบนี้ก็ถือว่าเป็นการบริการลูกค้าอย่างหนึ่งนี่นา"

"ลองโทรคุยกับผู้จัดการร้านดูไหมคะ"

"นี่ ถ้าขอให้เก็บไว้ให้ก็แค่เก็บไว้ให้สิ จะมาพูดให้มากความทำไมคะ แค่พูดว่า 'ได้ค่ะ' ก็สิ้นเรื่องแล้ว"

"ได้ค่ะ"

"ล้อฉันเล่นเหรอคะ"

"ค่ะ ให้เรียกผู้จัดการไหมคะ"

ฉันคิดอยู่ว่าจะเรียกเล็บเท้าออกมา แต่ลูกค้าดันรีบเดินออกไปเสียก่อน แล้วจากนั้นลูกค้ารายใหญ่ก็เดินเข้ามา เขาหยิบช็อกโกแลตมาเยอะมาก ก่อนจะวางลงบนแท่นชำระเงินและเริ่มพูดคุยด้วย ฉันถามออกไปด้วยความอยากรู้

"เอาไปบริจาคที่ไหนเหรอคะ หรือว่าซื้อไปให้ลูกๆ"

ฉันสแกนบาร์โค้ดและคิดเงินด้วยความรวดเร็ว พอฉันยิ้มมุมปาก เขาก็มองฉันไม่วางตาแล้วพูดขึ้น

"อืม...ขอเบอร์โทรคุณหน่อยได้ไหมครับ"

ฉันคิดหาวิธีปฏิเสธขณะคิดเงินเสร็จเรียบร้อย ก่อนจะ

ตอบกลับไป

"จะมาเป็นพ่อให้ลูก ๆ ของฉันเหรอคะ"

"เอ่อ...ขอเงินคืนแล้วกันครับ"

"เดี๋ยวสิ เอาของกลับไปวางที่เดิมด้วยค่ะ..."

ฉันคิดว่าการมาถามเบอร์โทรศัพท์ตอนตีสองไม่น่าใช่ความรักหรือความสนใจ เขาคงเสียดายที่มันจบลงแค่นี้ จึงเทศนาสั่งสอนตามแบบฉบับคนแก่โดยไม่ทันได้ตั้งตัว

"นี่! เคยแก่แล้วหรือไงฮะ ฉันน่ะอาบน้ำร้อนมาก่อนนะเว้ย"

ฉันภาวนาในใจว่าขอให้เขารีบ ๆ หายเข้ากลีบเมฆไปซะ แต่เขายังไม่วายพูดถึงเรื่องบริษัทของร้าน ธนาคารกลาง และซักไซ้เรื่องความผิดพลาดของรัฐบาลด้วย

"ทำไมราคาสินค้าถึงเป็นแบบนี้ล่ะเนี่ย! จะแพงอะไรขนาดนี้! ลดราคาสามสิบเปอร์เซ็นต์แล้วค่อยขายก็ได้มั้ง"

"ขออภัยด้วยค่ะ"

ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นเจ้าหน้าที่รัฐผู้เก็บภาษีทางอ้อมยังไงยังงั้น

"ขออภัยเรื่องอะไร"

พอฉันทำท่าเหมือนจะร้องไห้ต่อหน้าลูกค้าเจ้าปัญหาที่เรียกร้องคำอธิบาย เขากลับพูดปัดอย่างไม่ใส่ใจว่า "ล้อเล่นน่า"

มันทำให้ความเครียดของฉันโลดแล่นไปมา และความเดือดดาลก็กำลังเดินโซซัดโซเซ ถึงขนาดว่าถ้าเก็บรวบรวมนิ้วกลางที่แจกให้ลับหลังลูกค้าเจ้าปัญหาแล้วเอาไปใส่ไว้ในห้องของฉันจนเต็ม ก็ยังมีนิ้วกลางเหลืออยู่ดี ฉันสัมผัสได้ถึงเสี้ยนหนามแหลมคมในทุกๆ คำลงท้ายของตัวเอง รู้สึกเหมือนว่าฮอร์โมนของพวกเจ้าปัญหานั้นไม่ยอมหลั่ง จึงมาระบายความใคร่ด้วยการแหย่ให้ฉันรำคาญ พวกเขาทำแบบนั้นเพราะรู้ว่าฉันเป็นเด็กสาวที่อาศัยอยู่คนเดียวหรือเปล่านะ ไม่รู้ว่าในคำพูดเร้าหรือตื๊อไม่เลิกที่ตาลุงฟันหน้าหลอไปหลายซี่แลบลิ้นพ่นออกมามีพิษที่มองไม่เห็นอยู่ด้วยหรือเปล่า ตัวฉันถึงแข็งทื่อในทันทีที่ได้ยิน ฉันไม่มีภูมิต้านทานคำพูดคุกคามทางเพศจึงทำอะไรไม่ถูกนอกจากยืนตัวแข็งทื่อ ถ้าขี้เสร็จแล้วก็กดน้ำลงไปเงียบๆ สิ ทำไมถึงร้อนรนใจที่เอามาอวดคนอื่นไม่ได้กันนะ ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ

"คนนอกห้ามเข้างั้นเหรอ ห้องนั้นน่ะ มีแค่คนที่ 'ข้องเกี่ยว' กับเธอเท่านั้นเหรอถึงจะเข้าไปได้"

"Staff Only? You wanna see my stuff? (เฉพาะพนักงานเท่านั้นเหรอ เธอไม่อยากลองดู 'ของ' ของฉันบ้างหรือไง)"

แม้แต่พวกแรงงานต่างชาติยังจ้องตาฉันแล้วพ่นคำพูดลวนลามแบบนี้ออกมา

เล็บเท้ารับหน้าที่จัดสต๊อกสินค้า ส่วนฉันรับหน้าที่จัดของในตู้แช่เย็นซึ่งค่อนข้างสบายกว่าการรับลูกค้าและการทำความสะอาดภายในร้าน งานกะดึกต้องทำทั้งหมดห้าวันต่อสัปดาห์ หากถึงวันหยุดสองวันในวันธรรมดา ฉันจะยุ่งอยู่กับการกักตุนเวลานอนที่ไม่ได้นอนสะสมติดต่อกัน ยามรุ่งสางที่พวกลูกค้าเจ้าปัญหาหลับใหลคือการต่อสู้กับความเงียบเหงา ถึงขั้นถ้าเงียบมากเกินไปก็จะคิดถึงพวกลูกค้าเจ้าปัญหาขึ้นมา ฉันอ่านหนังสือในช่วงกะดึกเวลาไม่ค่อยมีลูกค้า พอเริ่มคุ้นเคยกับการทำงานในร้านสะดวกซื้อ ฉันก็เริ่มมองเห็นทิวทัศน์อื่น ๆ รอบตัว การเฝ้ามองแมวที่มาหาที่ร้านสะดวกซื้ออยู่บ่อย ๆ คือเรื่องสนุกที่สุด เรียกว่ารู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นแม่ได้เลยละมั้ง ฉันกำลังเฝ้ามองแมวเอาจมูกชื้น ๆ มาแตะกับฝ่ามือของฉันอยู่ แล้วได้ยินเสียงน่าเอ็นดูที่สิ่งมีชีวิตตัวเล็ก ๆ ร้องออกมาจากซอกหลืบ พอรีบมองดูบริเวณโดยรอบก็เห็นพวกลูกแมวอยู่บนพื้นในหลืบของร้าน ดูเหมือนว่าแมวที่เคยวิ่งมากินทูนากระป๋องที่ฉันแกะให้ในบางครั้งจะคลอดลูกไว้ มันคงมองว่าร้านนี้ปลอดภัย ลูกแมวทั้งสี่ขยับหัวดูดนมราวกับเครื่องยนต์สี่สูบ แค่คิดว่าจะเอาอาหารอ่อน ๆ ใส่กระบอกฉีดยาแล้วป้อนให้พวกมัน ฉันก็มีความสุขขึ้นมา

"ถ้าเข้าไปใต้ท้องรถจะอันตรายเอานะ ระวังด้วยล่ะ"

การพูดคุยกับแมวที่ฟังไม่รู้เรื่องคือช่วงเวลาพักผ่อนเพียงหนึ่งเดียวของฉัน กระทั่งแมวที่ไม่รู้จักก็กลายเป็นแมวที่รู้จักทุกตัว สภาพทางภูมิศาสตร์ใจกลางเมืองช่างน่าสนใจ ขนาดไม่รู้ว่าพ่อของลูกแมวคือใคร แต่กลับรู้จักแม่ของมัน ฉันมองดูแม่แมวทุ่มเทเลี้ยงดูลูกๆ แล้วกำหมัดแน่นขึ้นทุกที แค่หาข้าวปลาให้กินก็เพียงพอแล้วนี่ มันทำให้ฉันนึกถึงแม่ที่แม้แต่เรื่องแค่นี้ก็ไม่ได้ทำ *ทำไมแม่ของฉันถึงได้...* ทำเอาอารมณ์ฉันดิ่งลงทันที

⊂

เวลาคุยกับเล็บเท้าต้องคำนึงถึงปัญหาการได้ยินของหมอนั่นและพูดเสียงดังขึ้นหนึ่งจุดห้าเท่า การต้องตะโกนคำเดิมเสียงดังซ้ำๆ หลายครั้งเหมือนเวลาเล่นเกมตะโกนในความเงียบ ถ้าคนอื่นมาเห็นเข้าคงคิดว่าฉันทำตัวไร้มารยาทกับเล็บเท้าแน่

"กลับก่อนเลยก็ได้ เลิกงานเลยก็ได้ เลิกงาน เลิกงาน! กลับบ้านไป! ไป!"

ฉันตะโกนพร้อมกับชี้นิ้วออกไปด้านนอก แม้จะเป็นการ

กระทำที่เอาใจใส่เขาสุดๆ แต่ถ้าลูกค้ามาเห็นเข้าคงมองว่าฉันไม่มีมารยาทกับเพื่อนร่วมงาน

"เมืองใหญ่น่ะ มันกลืนกินความเป็นลูกผู้ชาย"

เล็บเท้ามีความสามารถพิเศษอยู่ นั่นคือการดื่มโคลารวดเดียว โดยเริ่มจากโคลาหนึ่งกระป๋อง และตอนนี้กำลังอยู่ในช่วงค่อยๆ พัฒนาเป็นสองกระป๋อง เขากลั้นเรอเอาไว้พร้อมทำหน้าคว้าชัยชนะอย่างสุดกำลังด้วยดวงตาแดงระเรื่อ

แม้จะคิดว่า *เนี่ยน่ะเหรอ ความเป็นลูกผู้ชาย* แต่ฉันก็ตอบกลับไปว่า "ลองไปออดิชันดูสิ นายดูมีพรสวรรค์นะ ถ้าได้รางวัลดาร์วิน[1] ก็ไม่เลวเลย"

"ดาร์วินงั้นเหรอ ที่กำเนิดสปีชีส์[2] น่ะนะ"

ฉันหัวเราะออกมาเมื่อเห็นเล็บเท้าโบกมือปฏิเสธเขินอายนี่คือความสนุกเล็กๆ น้อยๆ ของฉัน

"เธอเป็นครูหรือไง ถึงได้มาถามความฝันของฉันเนี่ย"

ตอนฉันถามถึงความฝันของเล็บเท้าเป็นครั้งแรก เขาโผงผางตอบกลับมา

"ถ้ารู้ความฝันของใคร เราก็จะรู้จักคนคนนั้นเพิ่มขึ้นอีกนิด

---

[1] Darwin Award รางวัลที่มอบแก่คนที่ตายจากการกระทำสิ้นคิด

[2] การกำเนิดสปีชีส์ (The Origin of Species) เป็นทฤษฎีของชาลส์ ดาร์วิน

ไงล่ะ ถ้าไม่มีความฝันก็ไม่มีเสน่ห์หรอก น่าเบื่อจะตาย"

อันที่จริง ถ้าไม่มีความฝันก็ถือว่าเป็นสัญญาณอันตราย คนที่ใช้ชีวิตเหมือนไม่มีวันพรุ่งนี้นั้นน่ากลัว

"ความฝันของฉันคือการเก็บเงินสร้างโรงงานไม้ของตัวเอง สร้างป่าไม้หมื่นต้นด้วยต้นไม้อายุเกินห้าสิบปี ทำให้น้องเป็นดอกเตอร์ แล้วเธอล่ะ"

"ยังไม่มีอะ"

"น่าเบื่อจริงด้วย งั้นลองเป็นบิวตีครีเอเตอร์ดูสิ แต่คงไม่มีผู้ติดตามหรอกนะ"

ฉันมั่นใจแล้วว่าหมอนี่ไม่ใช่คนอันตราย เล็บเท้าพูดชัดเจนว่าเขามาทำงานที่ร้านสะดวกซื้อแห่งนี้เพื่อออมเงินเพียงชั่วครู่ ฉันเข้าใจว่าคำว่าออมเงินคือการดูแลรักษาอนาคต เขาเคยเตือนฉันว่าหากได้ต่อปากต่อคำกับพวกลูกค้าเจ้าปัญหาด้วยน้ำเสียงเอาจริงเอาจังบ่อยๆ จะทำให้รู้สึกเกลียดมนุษย์ขึ้นมา แต่ยังบอกอีกว่ามีสิ่งที่เราได้เรียนรู้จากลูกค้าเจ้าปัญหาพวกนั้นเช่นกัน ทันทีที่เล็บเท้าพูดจบ ฉันก็เห็นภาพผู้ชายอายุยี่สิบกว่าๆ เข้าไปเล่นกับพวกเด็กชั้นประถมต้นข้างนอกหน้าต่าง ฉันยังพูดไม่ทันขาดคำเลยว่าเขาดูไม่เอาไหน แต่กลับได้คำตอบกลับมาว่าเขาเป็นพี่ชายคนโต น่าอายจริงๆ ที่ดันพูดออกไปตามสิ่งที่เห็น

ซะก่อน

"จะวัดความสูงจริง ๆ ของต้นไม้จากพื้นดินไม่ได้หรอก ต้องวัดตั้งแต่ปลายรากใต้ดินสิ แต่เรามองไม่เห็นหรอกนะว่ารากฝังอยู่ลึกแค่ไหน"

เล็บเท้าบอกว่าสิ่งที่ยากที่สุดในการมองดูสีหน้าของลูกค้าคือการแยกระหว่างสีหน้าโดดเดี่ยวและสีหน้าเจ็บปวด เขาเล่าประสบการณ์น่าสลดที่เสียลูกค้าผู้มีใบหน้าโดดเดี่ยวไปให้ฉันฟัง และบอกว่าเสียใจที่ไม่ได้รีบเข้าหา คนที่โดดเดี่ยวจนตายก็คงจะมีเยอะกว่าคนที่หิวโซจนตายเช่นกัน เขาถูกกักขังจนตายในคลื่นที่พลิ้วไหวดั่งคลื่นโถมกระหน่ำ และจมน้ำตายในชีวิตจริง

"ฉันก็เคยอยากอยู่ท่ามกลางความวุ่นวายพวกนั้นนะ แต่ตอนนี้ไม่แล้วละ เพราะมีแต่จะเหนื่อยขึ้น ว่าจะย้ายไปอยู่ที่ภูเขาในสักวันหนึ่งน่ะนะ"

เล็บเท้าพูดอวดเรื่องที่ตัวเองคอยเลี้ยงดูน้องผู้เฉลียวฉลาด พร้อมกับเน้นย้ำว่าน้องนั้นต่างจากเขา บางครั้งเวลาเห็นเล็บเท้าเดินขาเป๋ ฉันก็อดคิดไม่ได้ว่าเขาคงมีความหลังอันเจ็บปวดพอ ๆ กับฉันเหมือนกัน แต่ไม่อยากถามออกไป เพราะไม่ว่าใครย่อมมีพื้นที่ลับซึ่งล็อกกุญแจเอาไว้ทั้งนั้น เล็บเท้าต่างจากพวก

เด็กผู้ชายรุ่น ๆ ฉันนิดหน่อย ยิ่งพอได้ฟังปณิธานว่าจะทำให้น้องกลายเป็นดอกเตอร์แล้ว ฉันยิ่งรู้สึกชื่นชมเขา บางทีเล็บเท้ากับฉันอาจจะเป็นคนคล้าย ๆ กันก็ได้ เพราะพวกคนชายขอบน่ะจะมีเซนส์ที่เข้าใจกันได้โดยไม่ต้องพูดนั่นเอง

ฉันทำงานกะดึกจนเต็มเวลา ช่วงที่กำลังจะเลิกงานเป็นช่วงรุ่งสางพอดี ฉันชอบที่พระอาทิตย์เตะพื้นดินเต็มแรงแล้วโผล่ขึ้นมา

"ดูพระอาทิตย์สิ"

เล็บเท้ายืนจ้องทิศตะวันออกนิ่ง ๆ พระอาทิตย์กำลังแดงได้ที่

"ไม่ใช่พระอาทิตย์หรอก"

"แล้วมันคืออะไรล่ะ"

"มันมีอยู่สองชื่อ แต่สิ่งสำคัญกว่านั้นคือเดิมทีมันไม่ได้มีแค่ชื่อเดียวต่างหากล่ะ"

"อย่าฝืนเลยเหอะ"

ความเหนื่อยล้าและความอ่อนไหวเกาะติดฉันแน่น แล้วความหงุดหงิดก็ค่อย ๆ ซึมออกมา

"คนที่มีชื่อเล่นเยอะ ๆ ก็ดังออกนี่"

"แล้วชื่อของพระอาทิตย์คืออะไรล่ะ"

"ตอนเช้าชื่อว่าความเป็นไปได้ บางครั้งก็มองไม่เห็นหรอก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มี"

"อย่ามาตลก"

พอได้ยินคำพูดไม่เข้าท่า ฉันก็ตอกกลับไปอย่างแรง

"ตอนเย็นชื่อว่าการฟื้นตัว"

"คำว่าฟื้นตัว[3]มีคำว่าดาวอยู่ด้วยนี่ ถ้างั้นดาวพุธ ดาวศุกร์ ดาวโลก ดาวอังคาร แล้วรู้ไหมว่าลำดับถัดไปคือดาวอะไร"

ฉันจ้องเล็บเท้าเขม็งแล้วเอ่ยถาม

"พรุ่งนี้วันพฤหัสฯ ไว้จะมาให้คำตอบนะ"

หึ สุดท้ายฉันก็หลุดหัวเราะออกมา

[3] ฮเว-บก-ซ็อง ที่แปลว่าการฟื้นตัวลงท้ายด้วยคำว่า ซ็อง ซึ่งแปลว่า ดาว

หนีออกจากบ้าน

ชีวิตฉันที่ควรจะเป็นซีรีส์วัยรุ่นโทนสีพาสเทลสดใสแต่กลับกลายเป็นแนวด้านมืดของสังคมจะไม่พูดถึงพ่อเลยคงไม่ได้ หลังพ่อสร้างเรื่องคร่าชีวิตคนด้วยการเมาแล้วขับ ครอบครัวก็หมดสิ้นทรัพย์สินไปกับการฟ้องร้องที่ทยอยเข้ามาไม่หยุดหย่อน พ่อตีอกชกหัวไม่รู้จะทำอย่างไรกับเอกสารทางกฎหมายที่พวกคนฉลาดๆ ส่งมาไม่เว้นแต่ละวัน พ่อคงอับอายที่ถูกพวกคนเก่งๆ กระทำโดยที่ตัวเองพูดแย้งอะไรไม่ได้ การอบรมสั่งสอนของพ่อจึงเริ่มแปลกไปทุกที อย่างเช่นทั้งๆ ที่สอนว่าต่อให้เรียนเก่งยังไงก็ตามคนดวงดีไม่ทัน แต่ก็มักจะบอกให้ฉันตั้งใจเรียนแล้วไปข่ม

พวกคนที่ได้ดิบได้ดีแทน นอกจากนี้ยังดูถูกว่าหากฉันเรียนเก่งขึ้นมาคงทิ้งเขาไปยังเมืองใหญ่ ไม่ทำหน้าที่ลูกสาว ฉันจึงจงใจเลี่ยงคำตอบที่ถูกต้องของโจทย์ปัญหาเพื่อให้สอบได้คะแนนต่ำ

ฝีเท้าที่มุ่งไปยังบ้านซึ่งมีพ่อผู้เมามายช่างหนักอึ้ง สำหรับฉัน พ่อคืออะไรสักอย่างที่อยู่ในความรู้สึกทั้งเกลียดและกลัว หรือไม่ก็ทั้งกลัวและเกลียด นับวันแนวทางการสอนของพ่อที่ว่าสติปัญญาสำคัญกว่าการเรียนหนังสือยิ่งเปลี่ยนไปเป็นการสั่งสอนอันโหดร้าย แต่ยิ่งอยู่ไป ฉันยิ่งมีไหวพริบมากขึ้น ฉันคอยหลบหรือไม่ก็เลี่ยงจนกว่าพ่อจะหายโมโห แล้วค่อยเสนอหน้าออกมา พอทำแบบนั้นพ่อก็ไม่แม้แต่จะมองฉันด้วยสายตาเย็นชาเลย โชคชะตาของฉันไม่ต่างอะไรจากกวางหลงทางตามหาหญ้าโดยมีถนนเอาโทบาห์น[1] ขวางกั้น เสียงกรีดร้องที่ฉันตะโกนออกไป อย่างมากก็ส่งไปถึงแค่ปู่กับย่า แต่หลังจากท่านทั้งสองเสียชีวิต คนเพียงน้อยนิดที่ได้ยินเสียงของฉันก็ไม่มีอีก ตอนนี้ฉันไม่เหลือใครแล้ว

ในหนังสือบอกเอาไว้ว่า "เวลาเหนื่อยล้า ไม่ว่าใครก็มีความทรงจำที่ย้อนกลับไปคิดถึงโดยอัตโนมัติกันทั้งนั้น" แต่ฉันดึงธงที่ปักตรงจุดที่ความทรงจำไปถึงแล้วโยนทิ้งทั้งหมด ยังไง

[1] ทางหลวงที่มีโครงข่ายทั่วประเทศเยอรมนี

ก็ต้องสลัดภาพของพ่อที่เคยเป็นมนุษย์ทิ้งไปถึงจะจากไปได้ เพราะฉันต้องแผดเผาสิ่งที่จะโหยหาและใช้ชีวิตต่อไปด้วยการเป็นมนุษย์ผู้โดดเดี่ยว

ตอนนั้นที่โรงอาหารเกิดเรื่องเล็กๆ ขึ้นพอดี ฉันจึงถูกทิ้งให้รอครูอยู่คนเดียวในห้องแนะแนว สิ่งที่เตะตาฉันท่ามกลางทิวทัศน์นอกหน้าต่างคือธงซึ่งผูกอยู่บนเสาธง มันสยายตัวเองออกไม่ได้และห้อยลงด้านล่าง ราวกับกำลังพิสูจน์ให้เห็นว่ามีเพียงสายลมเท่านั้นที่กำหนดรูปร่างมันได้ ฉันหลับตาลงเงียบๆ มองเห็นตัวเองถูกผูกมัดอยู่กับเสาธงแห่งสภาพแวดล้อมในครอบครัวหรือปัจจัยทางพันธุกรรม สภาพของตัวฉันเองที่เอาแต่พึ่งพาสายลม ทั้งๆ ที่ฉันอยากโบยบิน จู่ๆ ท่วงทำนองซึ่งออกมาจากส่วนลึกในภวังค์ก็เล่นซ้ำๆ ผ่านริมฝีปาก ราวกับเย้ยหยันความรู้สึกของฉัน ฉันร้องเนื้อเพลง Hotel California ที่ปู่ฟังเป็นประจำซ้ำไปมา "You can check out any time you like, but you can never leave." เช็กเอาต์ได้ตลอด แต่ไม่มีทางไปจากที่นี่ได้

ไม่ ฉันจะไปจากที่นี่ ฉันตัดสินใจด้วยความสุขุมที่สุดในชีวิต ฉันเกลียดทุกอย่างที่เกี่ยวกับพ่อ ไม่เว้นแม้แต่ตัวฉันเองด้วย เงินเล็กๆ น้อยๆ ที่ต้องคอยเลี่ยงสายตาผีพนันอย่างพ่อ

แล้วเก็บเอาไว้ในทุกๆ ครั้งที่มีโอกาสทำให้ฉันโชคดีเพราะยังมีค่าที่พักสักสามเดือนอยู่ในมือ

ฉันต้องเผาทุกอย่างให้วอดวายไปเลยแท้ๆ แต่ "หมอน" กลับยังไม่มอดไหม้... ของที่เอาไว้ใช้ห่มและพึ่งพาได้ของฉันหายไปแล้ว เหลือเพียงผู้เป็นแม่ไว้ให้นอนหนุนพักพิงศีรษะ เพราะแบบนี้...มันเลยไม่มอดไหม้ใช่หรือเปล่านะ คงจะยืดเยื้อต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ก่อนอื่น ถ้าจะตามหาแม่ต้องไปที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่นี่ ไม่มีแรงจูงใจและเหตุผลไหนในการออกเดินทางที่จะหนักแน่นไปกว่านี้อีกแล้ว เพราะต่อให้มองย้อนกลับไป ที่นี่ก็เป็นเพียงสถานที่ท่องเที่ยวอันเสื่อมโทรมที่ฉันเฉียดผ่าน ไม่มากไม่น้อยไปกว่านั้น ฉันต้องออกตามหาและถามแม่ให้ได้ เพราะฉันคืออดีตของแม่ยังไงล่ะ บางทีแม่อาจจะมีเหตุผลที่เปลี่ยนฉัน...จากสิ่งที่ควรจะต้องเป็นอนาคตอันน่าประทับใจ ไปเป็นอดีตที่ต้องปิดบังแทน

⊂

ลูกค้าของร้านสะดวกซื้อในช่วงกะดึกจัดอยู่ในประเภทคล้ายๆ กัน ลูกค้าหลักๆ คือคนเมา คนทำงานกะดึก คนขับรถบรรทุก

พนักงานทำความสะอาดที่ออกไปทำงานตอนรุ่งสาง เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และคนที่นอนไม่ได้เพราะโรคนอนไม่หลับ ในบรรดาลูกค้าเหล่านี้มีลูกค้าน่าสนใจอยู่ด้วย ฉันทักทายหญิงวัยกลางคนผู้มาซื้อแมกนีเซียมและโพรไบโอติกที่ช่วยให้นอนหลับทุกสองวันครั้ง และคุยเรื่อยเปื่อยเสริมไปเพราะตั้งใจจะทำความรู้จัก ยิ่งเวลาผ่านไป บางคนยิ่งดูสง่างามมากขึ้น ผมขาวธรรมชาติไม่ได้ย้อมและแว่นตา บวกกับสีหน้าอ่อนโยนทำให้ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นทุกครั้งที่มอง ในใจของฉันดันนึกคำเรียกแทนชื่อว่า "ท่าน" ขึ้นมาเอง ฉันชอบที่ท่านคอยถามชื่อหนังสือเวลาเห็นฉันอ่านหนังสือเพื่อฆ่าเวลาช่วงรุ่งสาง พร้อมกับพูดว่าชอบเวลาเห็นคนอ่านหนังสือ

"เดี๋ยวนี้ไม่ได้เห็นคนอ่านหนังสือเป็นเล่มกันง่ายๆ นะคะ... เงินทอนนั่น เก็บไว้เป็นค่าหนังสือเถอะค่ะ"

หลังจากปฏิเสธอยู่หลายครั้ง ฉันก็ยอมรับเงินทอนมา โดยแกล้งทำเป็นเอาชนะท่านไม่ได้ ฉันเพิ่งเคยได้ทิปในจำนวนเงินเท่าค่าจ้างห้าชั่วโมงเป็นครั้งแรก ทั้งที่ปกติแล้วลูกค้าท่านนี้มักชำระเงินด้วยบัตรเครดิตแท้ๆ พอคิดว่าท่านจงใจแสดงน้ำใจให้ ฉันก็ยิ่งรู้สึกขอบคุณมากขึ้นไปอีก วันหนึ่ง ท่านเข้ามาที่ร้านเหมือนวันอื่น ระหว่างท่านกำลังเลือกของ ฉันก็คว่ำหนังสือลง

เหมือนเต็นท์เพื่อเตรียมตัวคิดเงิน ของที่ท่านเลือกคือโพรไบโอติกเหมือนเคย **ติ๊ด** ฉันสแกนบาร์โค้ด

"เสียงพลิกหนังสือน่ะ เหมือนเสียงกระพือปีกเลยว่าไหม"

ฉันปรบมือและตอบกลับไปว่าใช่

"เสียงกระพือปีกที่เหมือนว่าจะพาเราไปไหนก็ได้"

ท่านมองหนังสือคว่ำอยู่บนโต๊ะ ก่อนจะตั้งฝ่ามือตามรูปร่างหนังสือ ฉันตั้งฝ่ามือขึ้นมาด้วยเช่นกัน

"เหมือนบ้านที่ไม่มีใครมาทำลายได้เลยค่ะ"

แล้วท่านก็วางหนังสือหนา ๆ สองเล่มลงบนแท่นชำระเงิน ฉันเพิ่งเคยได้หนังสือเป็นของขวัญครั้งแรกในชีวิต *สงครามและสันติภาพ*[2] กับ*โมบี้-ดิ๊ก*[3] แถมยังเป็นหนังสือปกแข็งอีกด้วย ถึงจะอ่านยากเอาเรื่อง แต่ก็เป็นหนังสือที่ได้มาเป็นของขวัญ จะไม่อ่านก็ไม่ได้ ฉันแทบไม่กล้าเปิดอ่านหน้าแรกเลย วันต่อมาช่วงที่อ่านไปได้สามหน้าอย่างยากเย็น ท่านก็มาที่ร้าน เราทำมือทักทายกันและกัน ฉันหลุดยิ้มเขิน ๆ ออกมา ฉันชอบท่าประนมมือแล้วกางมือออก เพราะมันดูเหมือนกับภูเขา หลังคา หรือไม่ก็หนังสือที่วางคว่ำทิ้งไว้ ใบหน้าของท่านที่เข้ามาที่ร้าน

[2] *War and Peace* โดยเลโอ ตอลสตอย

[3] *Moby Dick* โดยเฮอร์แมน เมลวิลล์

ในเวลาเดิมๆ มักเป็นสีหน้าเจ็บปวดและสีหน้าโดดเดี่ยว คาบเกี่ยวระหว่างสีหน้าเรียบเฉยและเสียใจ

"หนังสืออ่านยากมากเลยค่ะ คำศัพท์ยากๆ ก็เยอะเหมือนกัน"

ฉันทำหน้าเหยเกเล็กน้อย

"ฉันปลื้มใจเวลาเห็นใครทำอะไรสำเร็จนะคะ"

"เพิ่งเริ่มเองค่ะ"

"นั่นก็ถือว่าสำเร็จแล้วค่ะ"

เพิ่งเริ่มอ่านแท้ๆ แต่ท่านกลับบอกว่าฉันทำสำเร็จแล้วอย่างนั้นเหรอ ฉันคิดถึงคำพูดนี้ของท่านนับร้อยครั้งได้ ฉันเคยคิดว่าต้องทำให้เสร็จเท่านั้น ถึงจะเรียกว่าทำสำเร็จ แต่ที่บอกว่าการเริ่มต้นคือการทำสำเร็จนับเป็นมุมมองใหม่ๆ สำหรับฉัน *เริ่มต้นได้ก็สำเร็จแล้ว...* ตอนใช้เวลาอ่านหนังสือเก่าเล่มหนาสามสัปดาห์รวดจบ ฉันรู้สึกเหมือนข้ามเขาลูกใหญ่มาได้ แม้ว่าโชคไม่มีทางเดินมาหาเราด้วยตัวมันเอง แต่บางครั้งมันก็คงหลงทางเพราะงัวเงียอยู่บ้างเหมือนกัน หากถึงวันที่ลูกค้าผู้นอนไม่หลับแวะเข้ามาที่ร้าน ฉันก็จะมีชีวิตชีวาขึ้นมา แม้จะเป็นแค่บทสนทนาสั้นๆ แต่ฉันกลับเอาไปคิดซ้ำไปซ้ำมาก่อนนอนตั้งหลายหน เป็นค่ำคืนที่ฉันตื่นเต้นในทุกๆ สองวัน

พ่อมักหัวเราะเยาะแม่ว่าโง่เขลาและไม่มีความรู้ พ่อเคยพูดกับฉันตอนยังเด็กว่าแม่แกไม่น่ารัก แข็งกระด้าง และเย็นชา เลยควักก้อนน้ำแข็งออกมาจากตาแทนที่จะเป็นหยดน้ำ ฉันเคยจินตนาการภาพแปลกๆ ว่าแม่ใช้คีมหนีบบางอย่างออกมาจากตาอยู่พักหนึ่ง ถึงกระนั้นความพยายามของพ่อในการสอนให้ฉันคาดเดาส่งเดชเรื่องแม่ก็ล้มเหลว ต่อให้แม่จะเป็นแบบนั้นจริง ฉันก็ยังปรารถนาให้แม่อยู่เคียงข้างฉันสุดหัวใจ เพราะว่าพ่อแม่ที่ดีที่สุดคือพ่อแม่ที่คอยอยู่เคียงข้างลูกนั่นเอง แม้ว่าแม่จะออกจากบ้านไปเกือบสิบปีแล้ว พ่อก็ยังคงก่นด่าแม่ไม่หยุดหย่อน โดยพ่อเองก็ไม่ได้รู้ตัวเลย ต่อให้เป็นศัตรูก็คงไม่ทำถึงขนาดนี้ด้วยซ้ำ...

ฉันหัวเราะเยาะพ่อและคอยแก้ต่างอยู่ในใจให้แม่ผู้เลือนรางจากความทรงจำ ความทรงจำในวัยเด็กคงบิดเบือนเหมือนกันหมด แต่ในความทรงจำของฉันเหมือนจะมีแม่อยู่สองคน ภาพของแม่ที่กอดฉันเอาไว้แล้วอ่านหนังสือยังคงชัดเจน แต่ฉันต้องเข้าใจว่ามันอาจเป็นความผิดเพี้ยนของความทรงจำก็ได้ ถึงอย่างนั้นไออุ่นและกลิ่นลมหายใจของแม่กลับชัดเจน มือใหญ่ๆ อบอุ่นลูบข้างแก้มของฉันซึ่งเคลิ้มใกล้หลับ ฉันไม่มีทางมโนสัมผัสอ่อนโยนแบบนั้นขึ้นมาได้เองแน่ ฉันจำแรงของแม่ที่คอย

ดันหลังตอนเรียนปั่นจักรยานได้ด้วย จู่ๆ ฉันก็มั่นใจขึ้นมาว่าภาพของแม่ไม่ใช่ความทรงจำผิดเพี้ยน ต่อให้ไม่มีเหตุผลอะไรมารองรับ แต่ฉันก็ยังอยากเชื่อแบบนั้น

⊂

วันหนึ่งหลังผ่านวันเกิดครบรอบห้าขวบไปไม่กี่วัน ปู่กับย่ากำลังคุยกันในครัวว่าจะเอาอย่างไรกับพ่อเรื่องแต่งงาน ฉันวิ่งปรี่เข้าไปในครัวแล้วตะโกนสุดเสียง

"หนูจะไม่แต่งงานกับพ่อ ไม่แต่ง! ไม่แต่ง! ไม่แต่ง!"

ย่าตกใจมากจึงดันหลังฉันออกมา หลังจากพ่อกับแม่หย่าร้าง เหมือนว่าฉันในวัยเด็กคงอยากเรียกร้องทั้งเงินปลอบขวัญ เรียกค่าเลี้ยงดู และถ้าเป็นไปได้ก็อยากถึงขั้นขอคำสั่งห้ามพ่อเข้าใกล้

ในช่วงค่ำวันหนึ่ง...

"อีผู้หญิงไม่รู้หนังสือ!"

พ่อผู้เมามายกำลังหัวเราะเยาะแม่ ส่วนแม่ร้องไห้สะอึกสะอื้น ฉันที่ยังเด็กไม่ได้คิดจะปลอบแม่ต้องแสร้งทำเป็นนอนลูกเดียว ฉันคิดว่านั่นคือน้ำใจเพื่อคนเป็นแม่ หลังจากวันนั้น